

Arrest

nr. 163 081 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 9 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2015.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van 1 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 9 april 2015.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de eerste en de tweede verzoekende partij op 19 juni 2013 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, en dat aan de derde verzoekende partij op 23 april 2014 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. De verzoekende partijen hebben tegen voormelde beslissingen geen beroep tot nietigverklaring ingesteld, zodat voormelde inreisverboden definitief zijn. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niet anders vermag dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven, te constateren dat de inreisverboden van 19 juni 2013 en 23 april 2014 van nog steeds van kracht zijn en de verzoekende partijen aldus het recht niet hebben zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 11 december 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 2 februari 2016, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 7 december 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt dat de motivering van haar verzoekschrift niet verwerkt is in de beschikking. Haar artikel 9bis aanvraag heeft – ondanks het inreisverbod – wel een voorwerp. Haar asielprocedure was nog hangende op het ogenblik van haar aanvraag. Haar aanvraag moest gecontroleerd worden op de ontvankelijkheid en de gegrondheid. Op vraag van de kamervoorzitter naar het actuele belang, stelt zij dat haar asielaanvraag nog hangende is.”

2.4. In de mate dat de verzoekende partijen ter terechtzitting aangeven dat “de motivering van haar verzoekschrift niet verwerkt is in de beschikking” en dat “Haar asielprocedure was nog hangende op het ogenblik van haar aanvraag. Haar aanvraag moest gecontroleerd worden op de ontvankelijkheid en de gegrondheid. Op vraag van de kamervoorzitter naar het actuele belang, stelt zij dat haar asielaanvraag

nog hangende is.”, dient er te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen met deze kritiek ter terechtzitting in het geheel voorbijgaan aan de vaststelling uit de beschikking van 7 december 2015, met name dat er een definitief inreisverbod bestaat ten aanzien van de verzoekende partijen en zij geen belang hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Met hun kritiek ontkennen zij de vaststelling uit voormelde beschikking, maar weerleggen zij deze vaststelling niet. Evenmin tonen de verzoekende partijen ter terechtzitting hun actuele belang aan, nu de Raad op 22 september 2015 bij arrest met nr. 153 060 het beroep tegen de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag heeft verworpen.

Gelet op het voorgaande laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengen zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het beroep tot nietigverklaring is, wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU